

Sygn. akt I C 81/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Przemysław Majkowski

Protokolant staż. Patrycja Szydłowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r. w Sieradzu

sprawy z powództwa **F. B.**

przeciwko **T. O.**

o ochronę dóbr osobistych

1/ oddała powództwo,

2/ nie obciąża powódki kosztami postępowania.

Sygn.akt IC 81/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 marca 2014r. powódka F. B. wystąpiła do Sądu Okręgowego w Sieradzu przeciwko T. O. o ochronę dóbr osobistych. W złożonym pozwie żądała usunięcia przez pozwanego uchwały Rady Miejskiej w S. Nr (...) z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie rozpoznania skargi na Komendanta Straży Miejskiej w S. z tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta S. i ze strony internetowej wraz z jej uzasadnieniem oraz rozpoznania sprawy także pod jej nieobecność. Naruszenia jej dóbr osobistych upatrywała w rozpoznaniu jej skargi przez organ niewłaściwy oraz podaniu do publicznej wiadomości jej danych osobowych.

W odpowiedzi na pozew pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwany T. O. jest Przewodniczącym Rady Miejskiej w S..

(bezsporne)

W dniu 20 grudnia 2013 r. powódka złożyła w Urzędzie Miasta S. skargę na działalność Komendanta Straży Miejskiej w S.. Skarga dotyczyła pouczenia powódki przez Komendanta o obowiązku realizacji obowiązków związanych z usuwaniem śmieci i koniecznością wydzierżawienia przez powódkę od Przedsiębiorstwa (...) pojemnika na śmieci. Skarżąca podnosiła, że odpady zielone i popiół składa się na kompostownik oraz, że komendant nie przyjmuje do wiadomości jej wyjaśnień dotyczących zbędności wydzierżawiania przez nią takiego pojemnika.

(dowód: kopia skargi k.9, okoliczność bezsporna)

Podmiotem właściwym w przedmiocie rozpoznania tej skargi, stosownie do kodeksu postępowania administracyjnego oraz regulaminu Rady Miejskiej w S. jest Rada Miejska w S..

(bezsporne).

W dniu 27 lutego 2014r. Rada Miejska w S. podjęła uchwałę Nr XXXVI/272/2014 w sprawie rozpoznania skargi powódki na Komendanta Straży Miejskiej w S., uznając złożoną skargę za bezzasadną z przyczyn wskazanych w jej uzasadnieniu stanowiącym integralną część uchwały. W treści uchwały wskazano, że podlega ona podaniu do publicznej wiadomości poprzez rozplakatowanie na tablicy ogłoszeń oraz umieszczenie na stronie internetowej Urzędu Miasta S.. Uchwałę podpisał pozwany jako Przewodniczący Rady Miejskiej.

(dowód: kopia uchwały i jej uzasadnienia z pouczeniem k. 23 – 24 v. okoliczność bezsporna)

Uchwała została zamieszczona tylko na stronie internetowej urzędu w (...), natomiast nie zamieszczano jej na tablicy ogłoszeń. W praktyce (...) z uwagi na dane osobowe żadne uchwały dotyczące skarg obywateli nie są zamieszczane na tablicy ogłoszeń. W (...) uchwałę zamieszczono po uprzednim jej zanimizowaniu i usunięciu danych osoby wnoszącej skargę.

(dowód: zeznania świadków A. P. k. 42v, J. P. k. 42v., 4, kopia uchwały z uzasadnieniem – wydruk ze strony internetowej (...))

Powyższy stan faktyczny jest między stronami niesporny i został ustalony przez Sąd w oparciu o powołane powyżej dokumenty i zeznania świadków. Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom bowiem ich zeznania są spójne, logiczne i korespondują z nieosobowym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i zasługuje na oddalenie.

Powódka opiera podstawę prawną powództwa na przepisach art. 23 i 24 k.c. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostaje pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 23 k.c. nie zawiera wyczerpującej listy dóbr osobistych i nie uzależnia ochrony prawnej od istnienia odpowiedniego przepisu szczególnego. Art. 24 § 1 k.c. stanowi, iż ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i odpowiedniej formie. Jednakże różnorodność występowania w życiu dóbr osobistych podlegających ochronie cywilnoprawnej powoduje, iż niemożliwe jest ustalenie, usystematyzowanie przesłanek ogólnych, których występowanie mogłoby przesądzić o tym czy dane zdarzenie stanowi naruszenie jakiegoś dobra. Ocena czy doszło do naruszenia dobra osobistego musi być bowiem dokonywana na tle konkretnego stanu faktycznego przy stosowaniu kryteriów obiektywnych. W orzecznictwie sądowym i doktrynie przyjmuje się, iż przy wyjaśnieniu istoty dobra osobistego i naruszenia należy posługiwać się kryterium obiektywnym, odwołującym się do przyjętych norm. Podstawową przesłanką cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych jest wobec tego ustalenie, że dobro osobiste zostało naruszone działaniem bezprawnym i jedynie ta przesłanka warunkuje zarówno roszczenia zmierzające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych jak i roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia albo stosownej sumy pieniężnej na cel społeczny. Naruszenie dobra osobistego rozumianego jako prawa podmiotowego osoby fizycznej i prawnej dopuszcza się każdy, kto w takie dobro chronione konkretną normą lub zasadami współżycia społecznego godzi w sposób bezprawny. W konsekwencji na pokrzywdzonym ciąży obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, natomiast sprawca dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności powinien udowodnić, że jego działanie nie miało cech bezprawności. Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego

niemniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie. Art. 24 § 1 k.c. wprowadza zasadę domniemania bezprawności i to pozwany w procesie o ochronę dóbr osobistych ma obowiązek wykazania istnienia okoliczności wyłączających bezprawność. Przepis art. 24 k.c. nie definiuje przy tym pojęcia bezprawności. Przyjmuje się więc, że bezprawne jest każde zachowanie sprzeczne z normami prawnymi, a nawet porządkiem prawnym oraz zasadami współżycia społecznego bez względu na winę, a nawet świadomość sprawy.

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że powódka nie sprostала obowiązkowi wykazania, że jej dobro osobiste zostało naruszone. Zarzuty powódki dotyczące podania jej danych osobowych do publicznej wiadomości są gołosłowne i bezpodstawne. Powódka nie udowodniła by na tablicy ogłoszeń znalazła się kopia uchwały zawierające jej dane osobowe. Stosownie do treści art. 6 k.c. to na powódce spoczywa ciężar udowodnienia faktu, z którego wywodzi skutki prawne. W tym miejscu wskazać trzeba, iż obecnie obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontradyktoryjności (art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c.) zrezygnowała z zasady prawdy obiektywnej do ustalenia której dążyć winien był sąd. Wedle uregulowania wymienionych przepisów ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach, a sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zatem sędzia orzeka według twierdzeń i dowodów stron, a sam tylko wyjątkowo może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Takie uregulowanie powoduje, że rzeczywistego znaczenia nabiera reguła dowodowa z art. 6 k.c. skoro to strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Dysponentami postępowania są bowiem strony. Stosownie do przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powódka zdaje się mylić doręczoną jej kopię uchwały z uzasadnieniem z kopią umieszczoną w domenie publicznej, przyjmując wprost, że treść doręczonej uchwały przesądza wprost o jej publicznym umieszczeniu z danymi powódki w sposób powszechnie dostępny. Powódce jako stronie postępowania organ doręczył kopię zawierającą jej dane osobowe bowiem to jej skargi dotyczyło rozstrzygnięcie. Nie ma natomiast żadnych podstaw do tego by kwestionować zeznania świadków, z których wynika, że na tablicy ogłoszeń uchwały nie wywieszono. Jak to już podnoszono to na powódce ciążył obowiązek wykazania faktu tego wywieszenia i temu nie sprostала. Pozwany udowodnił natomiast, że w domenie publicznej ((...) (...) zamieszczono uchwałę zamimizowaną w taki sposób, że nie ma możliwości w żaden sposób odnieść jej treści do osoby powódki.

Wbrew zarzutom powódki Rada Miejska S., a tym samym i pozwany jako jej Przewodniczący mieli wszelkie kompetencje do rozpoznania skargi powódki, bowiem jej treść dołączona przez powódkę jako załącznik do pozwu wskazuje, że dotyczyła ona działania Komendanta Straży Miejskiej w S. jako kierownika jednostki organizacyjnej Miasta S. i jednocześnie nie była związana z wykonywaniem przez niego uprawnień o jakich mowa w art. 12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych(Dz. U. z 2013 r. poz. 1383).

Powódka nie wykazała aby jej dobra osobiste zostały zagrożone czy naruszone działaniami pozwanego T. O.. Nie udowodniła także by jego zachowanie było źródłem zagrożenia czy naruszenia dóbr osobistych powódki, wobec powyższych okoliczności Sąd orzekł o oddaleniu powództwa.